

Sygn. akt II Kp 362/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2015r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jawor

Protokolant: Katarzyna Piwowar

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 231 § 1 k.k.

na skutek zażalenia pokrzywdzonego J. R. (1)

w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k.

postanowił :

zażalenia pokrzywdzonego **J. R. (1)** z dnia 16 maja 2014r. na postanowienie Prokuratury Rejonowej w D. z dnia 25 kwietnia 2014r., w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa, nie uwzględnić i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 6 marca 2014r. do Prokuratury Rejonowej w D.za pośrednictwem Prokuratury Okręgowej w Ś., wpłynęło zawiadomienie pokrzywdzonego J. R. (1) o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w związku z prowadzeniem postępowań sprawdzających i przygotowawczych z jego udziałem.

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2014r. Prokuratura Rejonowa w D., w postępowaniu o sygn. akt (...), odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie:

- przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w okresie od 4 stycznia 2013r. do 29 stycznia 2014r., w W.i K., woj. (...), przez prokuratorów Prokuratury Rejonowej w W.i K.w sprawie przeciwko J. R. (1)(sygn. akt (...)) tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.);

- przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w okresie od 4 stycznia 2013r. do 19 czerwca 2014r. w W., woj. (...), przez prokuratorów Prokuratury Rejonowej w W.w sprawie przeciwko A. R.(sygn. akt (...)) tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.);

- przekroczenia w dniu 12 listopada 2013r. w W.uprawnień przez Sędziego Sądu Rejonowego w W.poprzez wydanie postanowienia w przedmiocie nieuwzględnienia zażalenia J. R. (1)na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z zawiadomienia J. R. (1)w sprawie składania fałszywych zeznań przez świadków (sygn. akt 1 (...))tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec braku w czynie znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.);

- nakłaniania w okresie od stycznia 2013r. w W. do chwili obecnej do składania fałszywych zeznań przez świadków przez ustalonego sprawcę w zamian za obietnicę korzyści majątkowej, a które to zeznania miały służyć za dowód w postępowaniach przygotowawczych z udziałem J. R. (1), tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.).

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, iż w toku czynności sprawdzających dokonano analizy akt o sygn. (...)Prokuratury Rejonowej w W.oraz akt o sygn. (...)Sądu Rejonowego w W.oraz zlecono sporządzenie stosownych

kopii. W toku przeprowadzonych czynności sprawdzających ustalono, że postępowanie o sygn. (...) przeciwko A. R. o czyn popełniony na szkodę J. R. (1), a polegający na tym, iż w dniu 4 stycznia 2013r., w W., uderzając J. R. (1) drewnianą pałką w głowę i popychając go, w wyniku czego pokrzywdzony upadł na ziemię, co spowodowało u niego obrażenia w postaci rany tłuczonej na szczycie głowy, sińca z obrzękiem powłok głowy w okolicy potylicznej lewej, sińca na pośladku lewym oraz sińca z otarciem naskórka na grzbietowej powierzchni ręki lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała J. R. (1) na czas poniżej dni siedmiu, to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k., umorzono wobec stwierdzenia przestępstwa ściganego

z oskarżenia prywatnego i braku interesu społecznego w dalszym obejmowaniu go ściganiem z oskarżenia publicznego. Z powyższym postanowieniem nie zgodził się pokrzywdzony, w związku z czym zaskarżył je, jednakże postanowieniem z dnia

4 listopada 2013r. nie uwzględniono zażalenia pokrzywdzonego J. R. (1)

i utrzymano w mocy zaskarżone postanowienie. Natomiast postępowanie prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w W., a następnie przez Prokuraturę Rejonową w K. przeciwko J. R. (1) podejrzanemu o to, że w dniu 4 stycznia 2013r., w W., dokonał uszkodzenia ciała P. K., w ten sposób, że odepchnął ją rękoma, na skutek czego straciła równowagę i uderzyła klatką piersiową we framugę drzwi, po czym upadła na podłogę, czym spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci urazu okolicy mostka, które to obrażenia naruszyły czynności narządu jej ciała na okres poniżej dni siedmiu, to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k. – zakończyło się skierowaniem do sądu aktu oskarżenia przeciwko J. R. (1). Skierowanie aktu oskarżenia do sądu według J. R. (1) jest celowym działaniem, aby go „wrobić”, gdyż jego zdaniem w prokuraturze jest klika prokuratorska, która chce go „wrobić”, a z poszkodowanego zrobić z niego podejrzanego, ponieważ prokuratorzy działają w zorganizowanej grupie przestępczej. J. R. (1) podniósł również, iż sędzia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu W. D., który nie uwzględnił jego zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z zawiadomienia J. R. (1) w sprawie składania fałszywych zeznań przez świadków (sygn. akt 1 (...)) w dniu 12 listopada 2013r., również działał w zorganizowanej grupie przestępczej, a wydając takie postanowienie „legalizował” podczas czynności służbowych procedery przestępcze prokuratorów.

Odmawiając wszczęcia śledztwa w uzasadnieniu postanowienia z dnia

25 kwietnia 2014r. podniesiono, że przeprowadzona w trakcie postępowania sprawdzającego analiza orzeczenia wydanego w sprawie o sygn. akt (...) wskazała, że sędziemu je wydającemu nie można przypisać działania polegającego na przekroczeniu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązków. Zwrócono uwagę na fakt, że orzeczenie zapadłe w analizowanej sprawie pozostające w opozycji z twierdzeniami zawiadamiającego nie może być podstawą do uznania, że osoba wydająca rozstrzygnięcie merytoryczne przekroczyła swoje uprawnienia lub nie dopełniła swoich obowiązków. Wskazano, iż sędzia wydający przedmiotowe postanowienie dokonał wnikliwej analizy materiału dowodowego, która to dała podstawę do nieuwzględnienia zażalenia i utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia. Ponadto podniesiono, iż za całkowicie bezpodstawny uznać należy zarzut, że wymienieni w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa funkcjonariusze publiczni działali z zamiarem legalizowania przestępczych procedurów, w ramach uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej. Uzasadniono, że analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie potwierdziła, aby prokuraturze Prokuratury Rejonowej

w W. oraz Prokuratury Rejonowej w K., prowadząc przedmiotowe postępowania swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.. Podkreślono, że do ich kompetencji należało rozpatrzenie oraz wydanie decyzji merytorycznej w owych sprawach. Podobnie sędzia Sądu Rejonowego w W. wydając postanowienie w przedmiocie nieuwzględnienia zażalenia J. R. (1) na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z jego zawiadomienia. Odnośnie zarzutu stawianego przez J. R. (1), że A. R. korumpuje finansowo świadków, wskazano, iż J. R. (1) nie widział, aby A. R. dawał komukolwiek pieniądze, stwierdził jedynie, że kiedy zapytał świadka T. M., czy wziął pieniądze, ten bezczelnie miał odpowiedzieć, że wziął 10.000 zł. Przy czym J. R. (1) wskazał, że nie zna treści zeznań tego świadka, ale według niego tego świadka nie było na miejscu zdarzenia. W tym zakresie, w ocenie prokuratora należało odmówić wszczęcia śledztwa z powodu braku danych dostatecznie uzasadniających jego popełnienie.

Na postanowienie Prokuratury Rejonowej w D.

w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa w ustawowym terminie zażalenie złożył J. R. (1) wnosząc o jego uchylenie i wszczęcie śledztwa w sprawie przez Prokuraturę Apelacyjną we W.. Wydanemu postanowieniu zarzucił: fałszywość

wydanego postanowienia, kpiny z zawodu i działalności prokuratorskiej, fałszywość podanych faktów – bez logiki, co do stanu faktycznego zdarzeń z dnia

4 stycznia 2013r. w W.. W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa jest niedorzecznością, a w ocenie skarżącego wszystkie stawiane przez niego zarzuty są poparte dowodami, protokołami zeznań świadków (jak w sprawie sygn. (...)Sądu Rejonowego

w W.), a oszustwa prokuratorskie są oczywiste i wykonywane z niskich pobudek.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w D. przekazując powyższe zażalenie do rozpoznania Sądowi, wniósł o jego nieuwzględnienie i utrzymanie zaskarżonego postanowienia w mocy, wskazując, iż skarżący nie przytacza żadnych argumentów pozwalających podważyć słuszność wydanej decyzji.

Przestępstwo opisane w art. 231 k.k. należy do grupy przestępstw służbowych związanych z nadużyciem władzy i działaniem na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Działanie sprawcy, polegające na przekroczeniu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązków, musi stwarzać zagrożenie dla jakiegokolwiek dobra ze sfery życia publicznego lub prywatnego. Ustalenie przekroczenia uprawnień związanych z daną funkcją publiczną wymaga nie tylko stwierdzenia, że dokonana przez funkcjonariusza publicznego czynność leży poza zakresem jego uprawnień musi ona bowiem pozostawać w związku formalnym lub merytorycznym z jego działalnością, w granicach w których zawarte są jego uprawnienia. Z **przekroczeniem uprawnień** mamy do czynienia przede wszystkim wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny podejmuje czynność wykraczającą poza jego uprawnienia służbowe (np. decyzję pozostającą w kompetencji kierownika organu lub urzędu). Przekroczeniem uprawnień jest również czynność mieszcząca się wprawdzie w zakresie uprawnień funkcjonariusza, ale do podjęcia której nie było podstawy faktycznej lub prawnej; jest nim także wykonanie czynności, które stanowiło wyraźne nadużycie tych uprawnień (jako przykłady można wskazać: wydanie pozwolenia na prowadzenie pojazdów przez nieupoważnionego urzędnika; dokonanie przeszukania bez podstawy faktycznej i prawnej; stosowanie szykan lub groźby bezprawnej wobec osoby, u której dokonywane jest przeszukiwanie). Źródłem przypisanych mu uprawnień i obowiązków są przepisy ogólne odnoszące się do danego mu zakresu działania, a także zbiory przepisów szczególnych regulujących funkcjonowanie poszczególnych rodzajów służb. Na podstawie art. 18 § 2 k.k. odpowiada za podżeganie, kto chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego nakłaniała ją do tego. Podżeganie polega na nakłanianiu innej osoby do popełnienia czynu zabronionego. Możliwe jest tylko w zamiarze bezpośrednim. Może polegać na jakimkolwiek oddziaływaniu na inną osobę, mającym wzbudzić w niej zamiar popełnienia czynu zabronionego. Podżeganie zawsze przybiera postać działania. Podżeganie może polegać nie tylko na wzbudzeniu u innej osoby zamiaru popełnienia przestępstwa, ale może także zmierzać do utwierdzenia innej osoby w zamiarze popełnienia przestępstwa, wcześniej przez tę osobę powziętym. Podżeganie musi być zindywidualizowane co do określonej osoby lub osób. Podżeganie jest dokonane wtedy, kiedy podżegaczowi uda się wzbudzić w sprawcy zamiar popełnienia przestępstwa, natomiast usiłowanie jest wtedy, kiedy bezpośrednio zmierza do wzbudzenia takiego zamiaru, jednak nie udaje mu się to.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.k. podlega karze, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Przedmiotem ochrony jest tutaj prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości oraz wiarygodność ustaleń dokonanych w postępowaniach przewidzianych na podstawie ustawy. Należy zwrócić uwagę, że podmiotem przestępstwa z art. 233 § 1 nie mogą być podejrzany ani oskarżony, składają oni bowiem wyjaśnienia, a nie - jak stanowi w § 1 ustawa - zeznania.

Po dokonaniu przez Sąd wnikliwej analizie akt niniejszej sprawy, treści postanowienia prokuratora w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa oraz treści zażalenia J. R. (1), w ocenie Sądu, w toku czynności podjętych przez Prokuratora nie dopuszczono się żadnych błędów, konsekwencją, których mogłoby być uchylenie zaskarżonego postanowienia. Zdaniem Sądu, w toku przeprowadzonych w sprawie czynności zebrano wystarczający materiał dowodowy uzasadniający decyzję o odmowie wszczęcia śledztwa i przyjęcie, iż odnośnie czynów z art. 231 § 1 k.k. brak jest znamion czynu zabronionego, a w zakresie czynu z art. 233 § 1 k.k. - brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa.

Skarżący J. R. (1) w rozpatrywanym zażaleniu (jak również w innych pismach) nie wskazuje żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń i zarzutów, lecz jedynie kwestionuje przyjęte rozstrzygnięcia, nie zgadzając się z oceną materiału dowodowego, zarzucając wszystkim, którzy mają odmienne zdanie od niego, zeznając odmiennie od niego, bądź wydając decyzję wbrew jego oczekiwaniom, kłamstwo, nieprawdę, fałszowanie dokumentów, korupcję, matactwo, kolesiostwo, „bandziorstwo” i popełnienie przestępstwa na jego szkodę. Okoliczności podnoszone przez J. R. (1) w zażaleniu są powtórzeniem zarzutów stawianych osobom z kręgów organów ścigania, organów wymiaru sprawiedliwości oraz innych instytucji państwowych zawartych w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa (oraz innych postępowaniach) i stanowią jedynie polemikę z orzeczeniem Prokuratury Rejonowej w D., jak również innymi decyzjami organów ścigania. Natomiast argumentacja skarżącego J. R. (2) sprowadza się tylko i wyłącznie do wskazania, że wszystkie organy dotychczas rozpoznające jej sprawę uczestniczyły w spisku, który ma na celu zatuszowanie przestępstw wyrządzanych na jego szkodę.

Z powyższych względów, zdaniem Sądu, przychyłając się w tym względzie do stanowiska Prokuratury Rejonowej w D., w przeprowadzonych w sprawie czynnościach sprawdzających nie zebrano dowodów uzasadniających, że wskazywane przez J. R. (1) osoby dopuściły się popełnienia czynów, o których donosi w zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Stąd też słusznie odmówiono wszczęcia śledztwa w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)